

Sygn. akt III AUa 1489/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Maria Pierzycka-Pająk SSO del. Beata Torbus
Protokolant	Sebastian Adameczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 r. w Katowicach

sprawy z odwołania K. M. (K. M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego K. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 19 czerwca 2015 r. sygn. akt IV U 231/15

oddala apelację.

/-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSA J.Ansion /-/SSO del. B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1489/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., po rozpatrzeniu wniosku K. M. z dnia 13 listopada 2014r. w przedmiocie prawa do renty, odmówił tego prawa. W uzasadnieniu organ rentowy powołał art. 58 ustawy z 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 19 grudnia 2014r. ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony zakwestionował powyższą decyzję organu rentowego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015r., sygn. akt IV U 231/15, Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony w dniu 13 listopada 2014r. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia rentowego. Orzeczeniem z 1 grudnia 2013r. lekarz orzecznik ZUS orzekł, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Ubezpieczony złożył sprzeciw od tegoż orzeczenia. Komisja lekarska Oddziału ZUS w C. wydała w dniu 19 grudnia 2014r. orzeczenie, w którym uznała, iż jest on zdolny do pracy.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy i internisty celem wskazania, czy odwołujący (wykształcenie magister administracji), który pracował jako referent, pracownik biurowy w ochronie mienia - jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej z ogólnego stanu zdrowia i od kiedy datuje się niezdolność, czy ma ona charakter trwały, okresowy, do kiedy przewiduje się czas jej trwania.

Z opinii biegłych ortopedy i internisty wynika, że u ubezpieczonego występują liczne wady rozwojowe kończyn górnych i dolnych pod postacią niedorozwoju paliczków dystalnych ręki prawej, niedorozwoju palców 2 i 4 ręki lewej z osłabieniem sił chwytanych, niedorozwój prawej kończyny dolnej z usztywnieniem stawu skokowego, ustawieniem stopy prawej i płaskostopiem poprzecznym, palczostop palców 2 i 4 stopy lewej, bóle kręgosłupa. Biegli w konkluzji uznali, iż ubezpieczony nie jest całkowicie i częściowo niezdolny do pracy z przyczyn urazowo-ortopedycznych i internistycznych. W uzasadnieniu podkreślili, iż badany od dzieciństwa ma rozpoznawane wady rozwojowe obu kończyn górnych i dolnych z tego powodu w przeszłości wielokrotnie operowany. W ich ocenie, zgłaszane bóle kręgosłupa, które skarżący wiąże z pogorszeniem stanu zdrowia w czasie zatrudnienia, nie znajdują potwierdzenia w badaniu przedmiotowym i zdjęciu rtg. W konkluzji stwierdzili, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do zatrudnienia.

Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zakwestionowania tej opinii.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący, kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji, wskazał na pogorszenie stanu zdrowia w stosunku do stanu z daty wydania orzeczenia przez komisję lekarską ZUS w latach 80-tych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego oraz przeprowadził właściwą ocenę prawną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje te ustalenia oraz argumentację prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748 j.t.), zwanej ustawą emerytalną, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje tylko takiemu ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. jego niezdolność do pracy powstała w jednym z okresów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy albo nie później, niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei, stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest przy tym osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy),

zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy, należy zaś uwzględnić między innymi możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie sporny był stan zdrowia ubezpieczonego, jako przesłanka do stwierdzenia jego niezdolności do pracy i w konsekwencji przyznania prawa do renty z tego tytułu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, że aktualny stan zdrowia nie powoduje u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy zastosował art. 278 § 1 k.p.c., gdyż wydanie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych.

W rozpoznawanej sprawie stan zdrowia ubezpieczonego w postępowaniu przed Sądem I instancji był przedmiotem oceny zespołowej biegłej internisty lek. med. J. B. oraz biegłego ortopedy lek. med. G. M., którzy stwierdzili, że z przyczyn urazowo-ortopedycznych i internistycznych ubezpieczony nie jest całkowicie, ani częściowo niezdolny do pracy.

Prawidłowo Sąd I instancji ocenił powyższą opinię, która jako logiczna, rzeczowa, w całości zasługiwała na walor wiarygodności. Poprzedził ją dokładny wywiad, badania i opis stanu zdrowia ubezpieczonego, a także analiza dokumentów medycznych. Badania zostały przeprowadzone przez biegłych rzetelnie, zaś wnioski opinii są jednoznaczne i logicznie wynikające z opisu przebiegu badań.

Biegli w pkt 1-3 opinii, na k. 19 a.s. opisali schorzenia, które obciążają ubezpieczonego od dzieciństwa. Były one podstawą do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy w 1993r. dla celów pozarentowych (vide: akta 03-55024).

Schorzenia te występują w chwili podjęcia zatrudnienia, a zatem należało ocenić, czy w trakcie zatrudnienia (czyli po 1 czerwca 1995r.) doszło do istotnego pogorszenia stanu zdrowia p. K. M.. Biegli wydali opinię w tym przedmiocie po uprzednim badaniu przedmiotowym ubezpieczonego i uwzględniając wyniki przeprowadzonego badania stwierdzili, że w okresie zatrudnienia nie doszło do istotnego pogorszenia stanu zdrowia w ramach istniejącej wcześniej częściowej niezdolności do pracy.

Słusznie uznał Sąd Okręgowy wnioski tej opinii za jednoznaczne, a Sąd Apelacyjny uznał tę opinię za miarodajną, mając na uwadze fachowość autorów

i wnikliwość w analizie dokumentacji lekarskiej dotyczącej całego okresu leczenia przez ubezpieczonego schorzenia ortopedycznego. Opinia ta dostarczyła wiadomości specjalnych w zakresie niezbędnym do prawidłowego wyrokowania w sprawie.

A zatem, w konsekwencji opinia ta mogła stanowić podstawę do stanowczego rozstrzygnięcia, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Subiektywne przekonanie ubezpieczonego, że jest niezdolny do pracy, nie może skutkować przyznaniem prawa do renty.

Ryzyko ubezpieczeniowe w zakresie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, o której mowa w art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. w/w, obejmuje utratę możliwości zarobkowania przy wykonywaniu pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji na skutek dysfunkcji organizmu. Nie obejmuje ono niemożności zarobkowania, spowodowanej taką dysfunkcją, zaistniałą przed podjęciem zatrudnienia.

W tych okolicznościach ubezpieczony nie spełnił koniecznej przesłanki do uzyskania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (art. 12 ust. 3 w/w ustawy).

W przypadku istotnego pogorszenia stanu zdrowia, ubezpieczony może złożyć nowy wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe okoliczności, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

/-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSA J.Ansion /-/SSO del. B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR